

piše+foto: Zoran Lešić

MAŠTAM I SNIMAM SVOJ FOTOGRAFSKI DNEVNIK

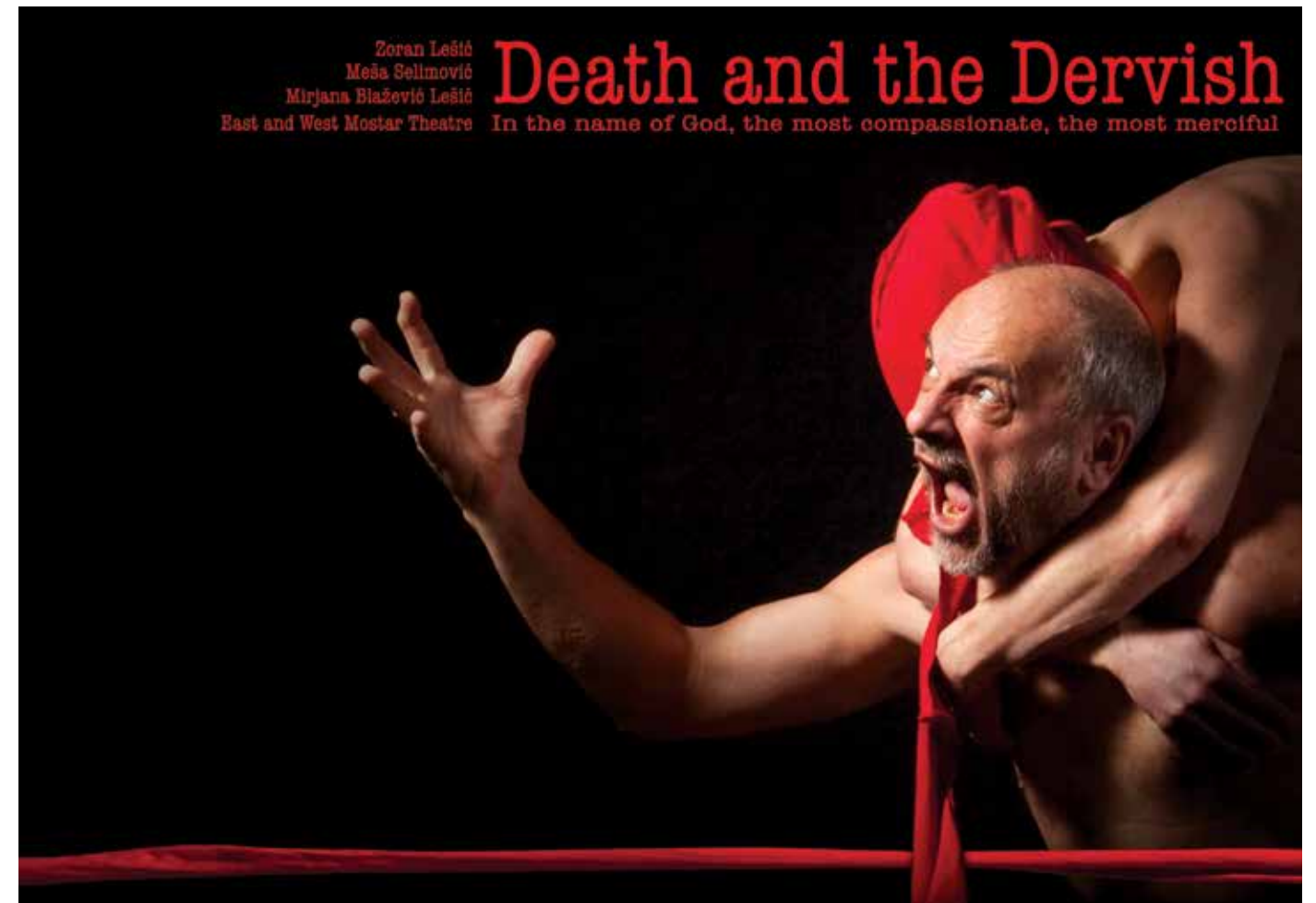
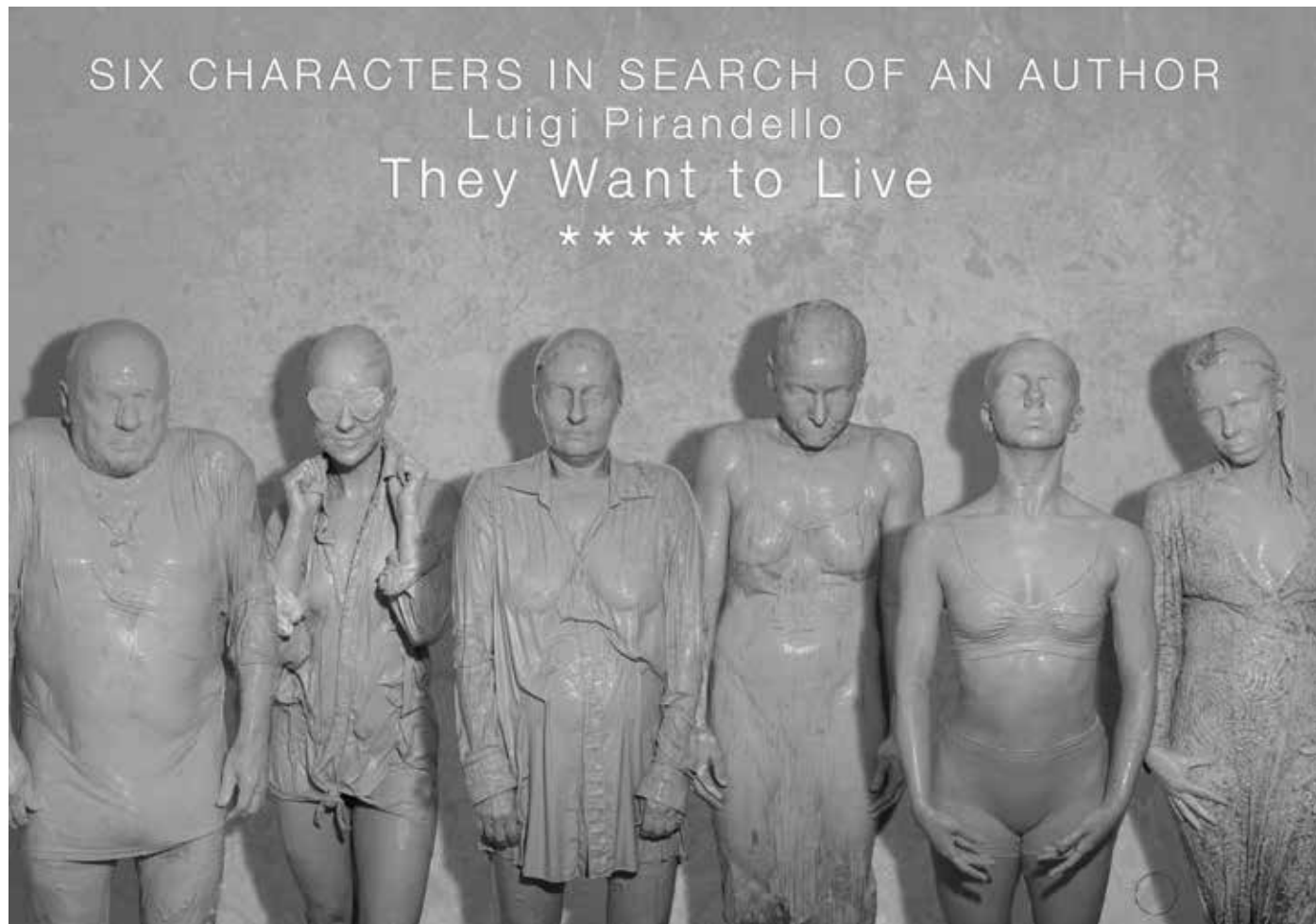
● Ja, ja i samo ja

AUTOPORTRETE, ZA RAZLIKU OD SELFIIJA, NIJE LAKO NAPRAVITI. NISU TO VAPAJI ZA PAŽNJOM ILI POKAZIVANJEM FIZIČKE LJEPOTE. AUTOPORTRERI SU BESKRAJNI PROSTORI ISTRAŽIVANJA I EKSPERIMENTA ZA FOTOGRAFA KOJI JE SPREMAN DA OGOLI SVOJU DUŠU ISPRED VLASTITOG OBJEKTIVA. STATI PRED OBJEKTIV I TRAŽITI... PRAVOG SEBE.

Kad se pogledate u ogledalu, to nije ono što vi jeste, to što vidite je samo površina ljudskog tijela. Kažu da je "ljepota u oku promatrača", o ljepoti se ne može objektivno prosuđivati, jer ono što jedna osoba smatra lijepim ili vrijednim divljenja, ne mora se sviđjeti drugoj. Osoba koja promatra mora odrediti što je lijepo. Ljepota ne postoji sama po sebi, stvaraju je promatrači. Ljepota je relativna, ali ljepota može biti i konsenzus.

Odlučio sam da kroz auto portrete pričam svoju priču, iz neke duboke potrebe da ostavim trag. Posljednjih dvadesetak godina snimam autoportrete i pravim od njih izmaštane pozorišne i filmske plakate. Nadam se ću kroz taj proces shvatiti sebe, pa da sebi više ne budem čudo koje dovoljno ne poznajem. Da citiram Mešu Selimovića: "iz potrebe koja je jača od koristi i razuma, da ostane zapis moj o meni, zapisana muka razgovora sa sobom". Ja se nadam da će sve moje nedoumice leći na svoje mjesto kad ostavim trag svjetla na filmu koji čeka kao izazov. Ne znam šta će biti zabilježeno, da li će u pikselima boje otisnutim na papiru ostati nešto od onoga što se zbivalo u meni. ▶

“Počinjem suđenje u kojem sam ja sve: i sudac i svjedok i tuženi. Sve ću biti pošteno koliko mogu, koliko iko može, jer počinjem da sumnjam da su iskrenost i poštenje isto; iskrenost je uvjerenje da govorimo istinu (a ko u to može biti uvjeren?), a poštenja ima mnogo i ne slažu se među sobom.”

Ovaj rad je moj vizuelni dnevnik, emotivna krivulja života, ekspresija iz dna duše. Tražim u sebi emocije i događaje iz prošlosti, smišljam način kako da se smjestim u njih. Ponekad je proces brz i spontan, poput "Otela" snimljenog na vratima izgorjele kuće u selu uništenom ratnim vjehom, a ponekad dug i komplikovan kao "Šest lica traže pisca", studije različitih likova i karaktera pripremane i snimane u dužem vremenskom periodu. Moji autoportreti su proces koji je u toku i za koji vjerujem da će trajati dok u meni ima kreativne snage.

I kao što je moja Mirjana jednom prilikom rekla: "Zoran glumac-reditelj i Zoran fotograf-dizajner doživljava ujedinjenje kroz autoportret i teatarski plakat, ujedinjenje u mašti i umjetnosti. On dio svojih snova sve snažnije dariva teatru, pozivajući gledaoca da sniva i mašta sa njim". A Adisa je na to dodala: "Zoran za nastanak izloženih plakata koristi svoje razne talente, fotografski, dizajnerski, ali i svoje glumačko zanatsko umijeće, transformišući se u širok spektar likova. Jedva da možemo povjerovati da je svaki put pred nama isto drago lice, jednom kao očajni Derviš, drugi put kao đavo iz Ljubavnog koncila."

Pa kako da im protivriječim...? ■

